

Dovada
existenței
îngerilor

Cartea fundamentală despre
îngeri și rolul surprinzător pe
care îl au în viața noastră

Ptolemy Tompkins
& Tyler Beddoes

TREBUIE

SĂ ȘTII

Dovada

existenței

îngerilor

Cartea fundamentală despre
îngeri și rolul surprinzător pe
care îl au în viața noastră

**Ptolemy Tompkins
& Tyler Beddoes**

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

Lifestyle

**TREBUIE
SĂ ȘTII**

Cuprins

Cuvânt-înainte	9
Introducere	13
1. O întâmplare pe podul de la Spanish Fork	27
2. Ce sunt îngerii?	39
3. Un înger numit James Taylor	54
4. Descrierea indescriptibilului	64
5. Academia	83
6. O voce de altundeva	93
7. O prezență în încăpere	109
8. Diavoli	116
9. Încotro mergem?	126
10. Dovada?	133
11. Ce înseamnă toate acestea	144
Epilog	157
Postfață	163
Mulțumiri	165
Note	171

Capitolul 1

O întâmplare pe podul de la Spanish Fork

În urmă cu zece ani, am avut, ceea ce poate fi descris prin cuvinte, o cădere nervoasă. Aveam treizeci și trei de ani și eram deprimat. Îmi era teamă de moarte și aveam toate celelalte simptome ale acestei boli. Într-o zi eram singur și o voce mi-a vorbit. Vocea venea din interior, dar era clară și distinctă. Spunea, pur și simplu: „Ține-o tot așa și ești mort“. Din acel moment, am început să mă fac mai bine și am devenit mai puternic la minte și la trup. Mă simt o nouă persoană. Constat că sunt capabil să-i ajut pe alții cu probleme similare. Straniu este că, deși de atunci nu am mai auzit vocea, simt că ceva sau cineva mă veghează și are o mare influență asupra gândurilor și a vieții mele. De asemenea, am un sentiment foarte puternic că noi, ca omenire, facem parte din ceva care-mi depășește înțelegerea. Viața mea are un nou înțeles și un nou scop.⁵

VĂZÂND INVIZIBILUL

În luna septembrie a anului 1776, doi călugări franciscani aflați în căutarea drumului de la Santa Fe la Monterey, California, s-au oprit într-un loc din nordul statului Utah în care un canion se întâlnea cu un mic râu.

Această confluență dintre canion și râu a ajuns în cele din urmă să poarte numele de Spanish Fork*.

Pe la mijlocul secolului al XIX-lea, când afluxul de mormoni în Utah era la apogeu, Spanish Fork a devenit degrabă un orașel — un „X“ mic, dar solid pe harta destinațiilor potențiale ale pionierilor mormoni din statele estice sau din afara țării (în Spanish Fork trăiesc în continuare mulți mormoni imigranți cu sânge islandez).

Astăzi, Spanish Fork este un oraș cu circa patruzeci de mii de locuitori, cu o economie rezonabilă (mulțumită în mare măsură localității Provo, unde se află Universitatea Brigham Young, la care lucrează mulți dintre locuitorii ei) și care oscilează, la fel ca o mie de alte orașe asemănătoare din toată țara, undeva între vechea și noua Americă. În primăvara trecută, s-a deschis un hipermarket Walmart pe magistrala Route 6 din vecinătatea orașului, consfințind sfârșitul deja fragilului Kmart, care, la rândul lui, pusese pe butuci vechile firme din centrul orașului, când a apărut, spre sfârșitul anilor optzeci. Pe Strada Principală și pe străduțele care se intersectează cu aceasta, furnicarul de prăvălii cu caracter vestic local, care rezistaseră până la începutul anilor optzeci, a fost acum înlocuit de fațadele de magazine de tip minimall pe care le poți întâlni în toate orașele de pe cuprinsul Americii. Există un magazin Verizon, un local Sonic de tip drive-in, un Taco Bell și (dovada că orașul a făcut cu adevărat saltul de la „atunci“ la „acum“) un Starbucks.

Strada Principală străbate orașul de la nord la sud. Apoi, fără să-și schimbe denumirea, lasă în urmă magazinele și benzinăriile pentru a face loc ținutului agricol, lanurilor de grâu, porumb și lucernă, punctate de câte un grup de case: un peisaj care nu s-a schimbat de secole.

* Bifurcația spaniolă. (N.t.)

Spre est, munții Wasatch se înalță la fel cum o fac de milioane de ani, zăpada deosebit de dură, granulară, atrăgând mii de schiori în zonă în fiecare iarnă.

Cam la un kilometru și jumătate de oraș, Strada Principală se intersectează cu râul Spanish Fork, sursa numelui orașului, fiind acum ceva mai mult decât un curs de apă modest și domesticit care se varsă în lacul Utah, aflat cam la cincisprezece kilometri spre vest. Înainte de sosirea colonizatorilor albi, care i-au și gonit din aceste locuri, un trib de indieni americani denumiți ute, sau „mâncătorii de pește“, își așezau corturile pe malurile râului, în lunile de vară, pentru a profita de puzderia de crapi și alți pești de apă dulce care îl populau și care, deși în cantități mult mai mici, continuă să-i atragă pe pescari. Prima casă în stil occidental a fost înălțată în Spanish Fork în 1850, iar ultimii indieni ute au fost izgoniți spre sfârșitul anilor 1880, când colonizatorii mormoni au năvălit în zonă în număr mare, în virtutea poruncii lui Joseph Smith de a duce noua religie dată lui de îngerul Moroni în ținuturile virgine ale Vestului.

Nou-sosiții au transformat Spanish Fork în locul care a rămas și astăzi: un orașel prietenos, în mare măsură populat de mormoni, dar (în pofida păcatelor comise împotriva populației ute în secolul trecut) pașnic față de membrii altor credințe. Orașul este o comunitate veritabilă, clădită în spiritul pe care a fost întemeiată America: credința într-un Dumnezeu comun, exprimată în moduri diferite.

Îngust (cam de patru metri și jumătate în punctul lui cel mai lat) și leneș, exceptând lunile de primăvară când torenții de pe munții Wasatch îl trezesc la viață, râul Spanish Fork a captat atenția presei o singură dată, în 1983, când a ajuns pentru scurt timp pe primele pagini ale ziarelor din toată țara, după o alunecare de teren masivă cauzată de precipitațiile excesive, care i-au

blocat cursul la circa șaisprezece kilometri în amonte față de Spanish Fork, ceva mai jos de micul oraș Thistle. Prevestind tipul de dezastre acvatice care au devenit obișnuite în Occident în zilele noastre, apa acumulată a format un lac suficient ca să inunde Thistle și să-l distrugă pentru totdeauna. A durat două săptămâni și s-au cheltuit două milioane de dolari pentru săparea unui tunel prin noroiul și mâlul acumulate, astfel încât râul să poată curge din nou, fiind cel mai costisitor dezastru provocat de furia apelor consemnat în istoria națiunii.

Pe 6 martie 2015, într-o zi de vineri, pe la ora 22, Jennifer Lynn Groesbeck își conducea mașina Dodge Caliber model 2009 de culoare roșie. Se întorcea de la cina luată cu tatăl ei în Salem, un oraș situat cam la opt kilometri sud de Spanish Fork, la locuința ei din Springville, un oraș de la nord-est, situat cam la jumătatea distanței dintre munții de la est și Golful Provo la nord. Deplasându-se pe Strada Principală cu o viteză apropiată de limita de 70 km/h, Jennifer a cotit inexplicabil la dreapta, cu puțin înainte de a ajunge la podul Spanish Fork, și a intrat în râu.

Mașina a părăsit carosabilul cu o precizie stranie și tragică. Dacă Jennifer ar fi tras de volan cu câteva zeci de centimetri înainte, s-ar fi lovit de un mic pâlcc de arbori. Copacii erau îndeajuns de mari ca să oprească mașina, dar suficient de tineri și elastici, astfel încât foarte probabil că ar fi oprit-o îndeajuns de blând încât să nu rănească persoanele din interior. La fel, dacă Jennifer ar mai fi parcurs câțiva metri până să cotească brusc, partea dreaptă a mașinii ar fi lovit parapetul montat pe lungimea podului. Și în acea situație, e foarte probabil că mașina ei s-ar fi oprit înainte de a ajunge în râu.

Dar Jennifer a părăsit drumul exact între cele două bariere. Când mașina ei a cotit, roata din dreapta față a trecut pe lângă parapet, în vreme ce roata din stânga față

a prins capătul parapetului, ceea ce a făcut ca mașina să se răsucească în jurul axei longitudinale în timp ce zbura spre apă. A aterizat cu susul în jos, cu o forță brutală, în apa puțin adâncă, cam la trei sferturi din lățimea râului. Parbrizul s-a spart, iar acoperișul s-a turtit și a prins ca într-o capcană pentru șoareci partea de sus a corpului lui Jennifer, ucigând-o instantaneu.

La cât de improbabilă și de ghinionistă a fost prăbușirea lui Jennifer în râu, oamenii care o cunoșteau s-au grăbit să spună că Jenny Lynn nu avusese niciun motiv să-și pună capăt zilelor. Era tânără și îndrăgită de toată lumea, urmând cursurile programului pentru asistente medicale de la colegiul din Provo. De asemenea, avea un bebeluș, fetița de optsprezece luni, Lily, care s-a aflat cu ea în noaptea accidentului și a cărei supraviețuire neverosimilă (nu doar în urma accidentului propriu-zis, dar și a orelor lungi trecute până la descoperirea mașinii) avea să devină curând o știre de interes mondial.

Nevăzută și neobservată, mașina a rămas așa cum aterizase în râu în următoarele paisprezece ore, apa rece de 7 grade pătrunzând din amonte pe geamul lateral din dreapta și ieșind pe cel de pe partea șoferului, acomodându-se cu ușurință și indiferență la noul obstacol din calea ei. În spatele lui Jenny, încă prinsă bine în scaunul special în care mama ei o așezase cu mai puțin de o jumătate de oră în urmă, Lily stătea suspendată cu capul în jos, cam la treizeci de centimetri deasupra apei curgătoare, care, pe timpul nopții și în primele ore ale dimineții, a trecut pe sub ea asemenea norilor blând-mișcători ai unui cer răsturnat.

Jenny o îmbrăcase pe Lily în colanți, un trening cu imprimeu de blană de leopard și o bluză groasă de culoare roz pentru seara răcoroasă de început de primăvară. În mod incredibil, hainele i-au rămas uscate în timpul accidentului — un factor esențial în menținerea ei în viață pe

durata nopții. Dacă, în urma impactului, apa rece a râului i-ar fi udat hainele sau dacă mașina ar fi aterizat cu câteva zeci de centimetri mai aproape, în porțiunea mai adâncă a râului, sau la un unghi ușor diferit, ori dacă scaunul special n-ar fi fost bine prins, sau dacă o mie de alte detalii mărunte ar fi diferit față de modul în care s-au întâmplat lucrurile, Lily ar fi avut aceeași soartă ca mama ei. Dar toate au lucrat în favoarea ei. Chiar și temperatura apei a avut o contribuție la asta, căci răcind aerul din mașină, foarte probabil că a făcut ca metabolismul bebelușului să încetinească pentru a-i conserva căldura corporală. De asemenea, la optsprezece luni, Lily încă mai avea intact stratul de „grăsime de bebeluș“, care, împreună cu îmbrăcămintea groasă, a protejat-o de noaptea friguroasă (13 grade Celsius). A fost un copil norocos.

Patru polițiști erau de serviciu în Spanish Fork, în acea sâmbătă de martie, având misiunea de a menține liniștea și ordinea în rândul celor patruzeci de mii de locuitori ai orașului. Deși Spanish Fork are partea ei de furturi mărunte, certuri conjugale, beții publice și alte întâmplări nefericite gestionabile, specifice oricărui alt oraș de aceleași dimensiuni, sâmbetele au tendința să fie niște zile calme. Unul dintre cei patru polițiști era Tyler Beddoes, pe atunci în vârstă de douăzeci și nouă de ani și cu o vechime de zece ani în cadrul Departamentului de Poliție din Spanish Fork. Pe la unsprezece, soția lui Tyler, Brittany, l-a sunat ca să-l întrebe dacă voia să se întâlnească cu ea și copiii lor — Gunnar, 3 ani, și Gracie, 9 ani — în timpul pauzei de prânz, la Zupas, un local de tip „supe și salate“, la un minimall situat la câteva cvartale de Strada Principală, chiar lângă locul unde se construise de curând un local Starbucks. Tyler i-a răspuns că va fi acolo la prânz.

Tyler mâncase cam jumătate din salată când i-a sunat aparatul de emisie-recepție. Un pescar raporta o mașină abandonată sub podul Spanish Fork.